

μα, ώστε να φανεί και πάλι, σύντομα, αντάξιο των προσδοκιών του ελληνικού λαού και να κυβερνήσει τη χώρα.

Και αυτή την απάντηση θα τη δώσουμε όλοι μαζί, νέοι και παλιοί, σε ένα κόμμα στο οποίο η ανανέωση δεν ήταν και δεν είναι ποτέ «σημαία ευκαιρίας», αλλά συνεπής και συνεχής πολιτική επιλογή ανατροφοδότησης σε ιδέες, πολιτικές και πρόσωπα. Θα δώσουμε τις νέες μάχες που έρχονται, με ενότητα, με ήθος, με αυταπάτηση, με πίστη στη δύναμη των ιδεών μας, υποτάσσοντας το «εγώ» στο «εμείς». Και αυτές οι νέες μάχες θα είναι νικηφόρες.

Αυτή, είμαι βέβαιος πως συμφωνείτε, θα είναι η μεγαλύτερη τιμή στη μνήμη και στις παρακαταθήκες που μας άφησε ο Κώστας Τσίμας με το παράδειγμά του ως πολίτης και πολιτικός στις «σελίδες της ζωής του».

Σας ευχαριστώ

Άναφορά Γ. Παπάζογλου στον Κώστα Τσίμα

Τόν Κώστα τόν γνώρισα πριν από αρκετά χρόνια σε στιγμές ανθρώπινες, σε ένα τραπέζι με φίλους στις Μαριές της Θάσου, έκτοτε ανταμώναμε συχνά και ανθρώπινα, τόν εκτιμούσα και με εκτιμούσε· όταν πολλοί, και κομματικοί του φίλοι, του γύρισαν την πλάτη, κατά το 1995/96, τόν κάλεσα και μίλησε πολιτικά, για την ανάπτυξη της Περιοχής, σε μεγάλη εκδήλωση στην Αίθουσα Τελετών του Πανεπιστημίου στην Κομοτηνή. Άνταμώναμε κυρίως στην Θάσο, και στην Καβάλα, τρώγαμε όρτυκια που έστελνε ο Άγγελος και μιλούσαμε για τους ανθρώπους, τους οποίους τόσο καλά γνώριζε, τις ιδιοτροπίες και τις αδυναμίες μας· τελευταία κοινός μας φίλος, Βούλγαρος καθηγητής Πανεπιστημίου από την Σόφια, μου έστειλε μια από τις τελευταίες φωτογραφίες, χορεύαμε το αγαπημένο του τραγούδι σε ένα λαϊκό υπαίθριο μαγαζί στον Θεολόγο το προπέρσινο καλοκαίρι. Το καλοκαίρι που μās πέρασε δεν ανταμώσαμε, μιλήσαμε μόνο στο τηλέφωνο με την ευκαιρία διάφορων εορτών, τόν Νοέμβριο, μιλώντας στην μεγάλη εκδήλωση των Θασίων στο Άμφιθέατρο της Καβάλας, τόν θυμήθηκα, χωρίς να τώ έχω σχεδιασμένο, αναφέρθηκα στις ανθρώπινες στιγμές που περίμενα να περάσουμε στην Θάσο τώ προσεχές καλοκαίρι· με πλησίασε, τώ τέλος της εκδήλωσης, κοινός μας φίλος Θάσιος, για να μού πει: "Θά τώ μάθει τώ σημερινό ό Κώστας και θά χαρεί πολύ, είναι τώ κρεβάτι". Μακάρι να τώ έμαθε και να ξγινα ή άφορμή να χάρηκε, σε λίγες ήμέρες έφυγε...

Δέν υπήρξε ποτέ ό Κώστας επαγγελματίας πολιτικός, δέν ξγινε ποτέ τέτοιος και δέν θά γινόταν ποτέ· άγάπησε τώ νησί του, την Θάσο και τούς Θάσιους, όπως άγαπά τόν τόπο του και τούς ανθρώπους ό Έλληνας της Διασποράς, αυτός που βλέπει την Ελλάδα από μακριά, που κρατά μόνο τά καλά, τά άσχημα απομακρύνονται μέσα του και χάνονται, όλα ξγιδανικεύονται. Έτσι κράτησε μέσα του και την Ελλάδα

καί ἔτσι, ἀληθινὰ καὶ ἀνυπόκριτα, τὴν ὑπηρετήσε, ὅπως ἀκριβῶς ἀληθινὰ καὶ ἀνυπόκριτα ὑπηρετήσε καὶ τὸ νησί του. Δὲν ἦταν ὁ Κώστας ἐπαγγελματίας πολιτικός, δὲν χαιρετοῦσε ὑποκριτικά, δὲν χτυποῦσε πλάτες ὑποκριτικά, δὲν καθόταν στὸ τραπέζι ὑποκριτικά, θὰ μπορούσε νὰ ἦταν πολιτικός ἂν πολιτικὴ θὰ σήμαινε ἀγάπη στὸν τόπο καὶ στὸν ἄνθρωπο, διότι βρέθηκε σὲ αὐτὴν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, κυρίως ἀπὸ ἀγάπη γιὰ ἓναν πολιτικὸ πού τὸν συνεπῆρε, ἔδωσε περιεχόμενο στοὺς ὀραματισμούς του καὶ στοὺς ὀραματισμούς τῶν ἀνθρώπων τῆς γενιᾶς του, τὸν Ἀνδρέα Παπανδρέου· μὲ τὸν Κώστα δὲν μὲ συνέδεσαν κοινοί, καὶ εὐκαιριακοὶ κάποτε, κομματικοὶ ἀγῶνες, μᾶς συνέδεσε ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, τίς ιδιοτροπίες καὶ τίς ἀδυναμίες του, αὐτὴ πού δὲν ἀλλάζει ποτέ.

Ἡ Καβάλα καὶ ἡ Θάσος πτώχυναν μὲ τὴν ἀπουσία του....

Καθηγητὴς Γιώργος Παπάζογλου
Πρόεδρος Τμήματος Ἱστορίας καὶ Ἐθνολογίας Δ.Π.Θ.
(Ἀπρίλιος 2006)

Αναφορὰ Β. Βασιλικού στον Κώστα Τσίμα

Ο Κώστας Τσίμας εἶναι ἡ προσωποποίηση τοῦ λαϊκοῦ αγωνιστῆ. Καὶ το ΠΑΚ, τοῦ οἰοῦντο ὑπῆρξε ἰδρυτικὸ μέλος, αὐτὴ τὴν τάση τοῦ εκπροσωποῦσε. Ὄταν ὁ φίλος τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου ἐγίνε κυβερνησὶς το '81 ὁ Κώστας μπορεῖ νὰ μετεῖχε στὴ διαχείριση τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχασε, στὶς ἐπιλογές του, τὴν ἀρχέτυπη νοοτροπία τοῦ Ἀριστεροῦ. Π.χ. ὅσους μπάτσους προσέλαβε στὴν υπηρεσία, ὡς γεν. γραμματέας τοῦ ὑπουργείου Δημόσιας Τάξης, ἔπρεπε ἀπαραίτητα νὰ εἶχαν «φάκελο» οἱ οἰκογένειές τους ἀπὸ τὴν Ασφάλεια. Δηλαδή νὰ ἦταν γόννοι κυνηγημένων, δηλαδή ἀριστερῶν.

Ο Κώστας πλήρωσε τὴν «Αλλαγὴ» πολὺ ακριβὰ. Παράτησε τὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ στὴ Νέα Υόρκη γιὰ νὰ ἐρθεῖ νὰ προσφέρει στὸ «Κίνημα». Καὶ πρόσφερε πολλὰ, μὲ προσωπικὸ κόστος. Στὸ «βρώμικο» παιχνίδι τῆς πολιτικῆς στάθηκε καθαρὸς, σὰν ἰδεαλιστὴς πού ἦταν. Μα οἱ πληγές πού συσσωρεύτηκαν –καὶ δὲν ἦταν λίγες– τὸν οδήγησαν στὸν πρόωγο καὶ ἀδίκου θάνατό του. Ἀς τὶς ἀπαριθμήσουμε: μετὰ τὶς ἐκλογές τοῦ '81, ὁ Ἀνδρέας τὸν ξέχασε στὴν κατανομή τῶν πόστων. Καθυστερημένα βρέθηκε μὴ κενὴ θέση στὰ ΕΛΤΑ, καὶ εὐτυχῶς, γιὰτὶ καὶ ἐκεῖ ὁ Κώστας ἔκανε τὸ θαῦμα τοῦ. Κυκλοφόρησε τὰ πρῶτα γραμματόσημα γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Αντίσταση σὰν συμπλήρωμα τῆς ἐπίσημης ἀναγνώρισής τῆς ἀπὸ τὸ κράτος.

Σαν γενικός γραμματέας τοῦ ὑπουργείου Δημόσιας Τάξης ἔπειτα, ἦταν τὸ μαῦρο πρόβατο τῆς Δεξιᾶς. Στὸ «βρώμικο 1989» –πού θέλαν νὰ τὸν ξεσκίσουν– εὐτυχῶς ὁ Ἀνδρέας τὸν προφύλαξε στέλνοντάς τὸν Ευρωβουλευτὴ, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἡ θη-